

Samo bezumnik ostaje u svojoj zabludi

Kada mi je bilo trinaest godina odveden sam iz svojeg sretnog obiteljskog doma na zapadu Irske i predan na pasku jednoj religijskoj zajednici u susjednome mjestu, koje se zvalo Sligo. Moji su roditelji donijeli odluku da trebam ići za svećenika. Članovi one zajednice zalagali su se za uobičajena tri zavjeta: čistoću, siromaštvo i poslušnost. Bili su došli iz Francuske i svojom prvenstvenom zadaćom smatrali su zbrinjavanje siromašne djece. Kod tih sam redovnika proveo tri godine. Kada se prisjetim toga razdoblja, mogu reći samo da je to bilo sretno doba mojeg života.

Priprema za svećeničku službu

Prve tri godine srednje škole završio sam u jednom biskupijskom zavodu u gradu Athlone, a zatim sam otišao u Maynoth, u školu koja je u potpunosti bila usmjerena na pripremanje budućih svećenika. U njoj sam bio toliko odvojen od svijeta da je izgledalo kao da živim u nekakvom podzemnom skloništu. Ozračje u Maynoothu kao da je uobličavao nekakav duh ropstva: svaka neovisna misao i svaki samostalan postupak bio je sprečavan, omalovažavan i prokazivan.

Rimokatoličkim svećenikom postao sam dvadesetoga lipnja 1880. godine. Najprije su me poslali u jednu župu u grad Strokestown, zatim sam premješten u novo službeno sjedište mojega biskupa u Sligo, gdje sam četiri godine bio u župnom radnom timu, a na posljeku mi je određena služba u pokrajini Roscommon.

Kao rob na galiji

Bilo je to 1887. godine kad mi je moj biskup povjerio zadaću da u katedrali na uskršnju nedjelju propovijedam o „transsubstancijaciji“, to jest o pretvorbi. Bavljenje tim predmetom izazvalo je u meni duboku potištenost i počela me silno nagrizati sumnja. Već sam tada shvatio da ću se kad-tad morati rastati s Rimom, no našao sam se u neugodnoj dvojbi. Roditelji su mi još bili živi; moje sestre i braća, od kojih sam bio odvojen kako bih ušao u svećeničku službu, na mene su gledali kao na neko više biće i imao sam mnogo prijatelja, dobrih, poštenih i vrijednih prijatelja, čije mi je prijateljstvo mnogo značilo.

Nisam vidio nikakve mogućnosti za to da prekinem s rimokatoličanstvom i osjećao sam se jačan kao kakav rob za veslom na galiji. Ostao sam i izvršavao svoje dužnosti, no znao sam da je sve to samo laž i pretvaranje. Čeznuo sam za oslobođenjem i za mirom, no obzir prema mojim voljenima držao me okovanim na toj lađi robova.

Otprilike devet mjeseci prije svojeg prekida s Rimokatoličkom crkvom bio sam premješten u Athlone. Tim gradom protječe najduža irska rijeka, Shannon. Malo sjevernije od Athlona nalazi se Lough Ree, romantično jezero iznimno razvedene obale. Onamo sam se često znao povući da zaboravim na svoje probleme. Moje duhovno stanje u to doba bilo je vrlo ozbiljno, tako da gotovo nisam mogao ni jesti ni spavati. Jedino što me još držalo bila je nada u skoro oslobođenje.

Kao da sam se utopio

Na poslijetku sam smislio genijalan plan. S manjim zavežljajem odjeće preplovit ću preko jezera i sakriti ga kod ušća rijeke Shannon. Kada se nađem nasred jezera skinut ću svoju svećeničku halju i ostaviti je u čamcu pa potom otplivati do ušća, odjenu ti svoju odjeću i izgubiti se. Sve je prošlo kao što sam zamislio. U novinama „Roscommon Messenger“ i u nekim drugim novinama objavljene su velike osmrtnice, a gradska uprava, gradsko vijeće i policijska uprava svečano su obilježile uspomenu na utopljenog svećenika, dok su odgovorne osobe iz vodstva biskupije napisale

mojem ocu dirljivo pismo sućuti. Moja tobožnja smrt toliko je od mene odvrátila pozornost javnosti da više nije postojala opasnost da me netko prepozna.

No ja sam pobjegao kao slobodan čovjek. Vlakom sam se odvezao u Dublin, gdje sam nakon višemjesečnog nemira ponovno mogao mirno zaspati. Zatim sam otplovio u Englesku te sam nekoliko sati kasnije na londonskom kolodvoru Euston uronio u mnoštvo od pet milijuna ljudi. Nisam poznao nikoga i nitko nije poznao mene.

Nekoliko dana kasnije našao sam posao u jednim tjednim novinama te postao zamjenik upravitelja uredskog osoblja. Sada sam imao još samo jednu čežnju: pravo zajedništvo sa živim Bogom.

Božja dobrota nada mnom

Po Božjoj milosti upoznao sam gospodina W. Webb-Peploe, poniznog Božjeg slugu uz čiju pomoć sam iskusio što je prava kršćanska vjera. Našao sam spasenje u Gospodinu Isusu Kristu i shvatio da se ne trebam stidjeti Njegove poruke. Konačno sam, zajedno s Pavlom, mogao reći: *Jer ne stidim se Kristova evanđelja: ta ono je snaga Božja za spasenje svakomu tko vjeruje; najprije Židovu pa Grku. Jer u njemu je otkrivena pravednost Božja od vjere k vjeri; kao što je pisano: "Pravednik će po vjeri živjeti"* (Rimljanima 1,16-17). *Dakle, kao što je po prekršaju jednoga na sve ljude došla osuda na propast, tako je i po pravednosti jednoga na sve ljude došao dar na opravdanje života* (Rimljanima 5,18).

Počeo sam izdavati časopis koji sam nazvao „Katolik“, koji je nailazio na vrlo dobar prijem među mnogima. Usto sam napisao knjigu „Hear the Other Side“ (*Čuj drugu stranu*), kao i neke traktate. Gospodinu Isusu Kristu obratio se i moj brat Joseph. Zajedno smo u okvirima naše dublinske misijske organizacije tijekom tjedna vodili proučavanje Biblije, s ciljem da dosegneмо izgubljene rimokatolike, kako bi i oni bili spašeni te našli put iz tame u svjetlo, od Sotonine vlasti do Boga.

Nijedan čovjek nije zaštićen od toga da bude zaveden, no samo bezumnik ustraje u onome što je prepoznao kao zabludu. *Jer ti nisi Bog kome bi bila mila zloća; niti će zlo s tobom prebivati. Bez-*

mnici neće opstati pred tvojim očima: ti mrziš sve one koji čine nepravdu. Ti ćeš uništiti one koji laž govore: GOSPODIN se gnuša krvolokâ i varalice. A ja ću u obilju tvoga milosrđa ući u dom tvoj; i klanjat ću se u strahu tvome prema svetom Hramu tvojemu (Psalam 5,4-7).

Thommas Connellan je uskoro obavijestio roditelje o stvarnom razlogu svojeg nestanka te se kasnije vratio u Athlone kao navjesticatelj istinskog Evandjelja. U siječnju 1917. godine je, voljen od sviju koji su putem njega čuli biblijsku poruku spasenja, otišao kući k svojem Gospodinu. Dodatne informacije o njemu mogu se naći u knjizi „Why 854 Priests Left the Church of Rome“ (*Zašto je 854 svećenika napustilo Rimsku crkvu*), koju je napisao Albert Close. Preslike stranica koja govore o njemu mogu se zatražiti putem naše švicarske adrese (vidi str. 10).